

Chương thứ hai mươi tư

Nhân Thuật Hiệp Tâm

Trong khi mọi người đều chú ý chờ nghe câu trả lời thì thốt nhiên hai gã đại hán thét lên một tiếng thật lớn, rồi cùng đứng bật dậy.

Bốn tên đồng tử vẫn luôn luôn đứng vây hai người vào giữa. Bách Đại thấy bốn tên ấy lớn nhất cũng chỉ vào khoảng mười bốn mười lăm tuổi, liền nghĩ thầm: “Bốn chú bé con này dù cho mới đẻ ra đã tập võ ngay, cũng bất quá mới được mười năm hoả hầu, vậy mà xem chừng như cả bốn người hình như đều là nhân vật chủ não trong toà thạch thất này, khi nà Nhâm Vô Tâm đi vắng, công việc ở đây tất do bọn họ chủ trì?”

Lại nhìn hai gã đại hán, lúc này đã thấy mặt họ dần dần ửng đỏ, hai mắt long sòng sọc, giang tay nhắm miệng, hình như chỉ chực đánh nhau. Bốn tên đồng tử thái độ vẫn nhàn nhã ung dung, nhưng tám con mắt vẫn luôn luôn canh chừng hai gã đại hán.

Nhâm Vô Tâm chợt nói nhỏ:

– Tụi người đứng dẹp ra một bên.

Nói xong tiến tới gần hai người, cười hỏi:

– Hai vị huynh đài...

Nó chưa dứt câu, gã đại hán đứng bên trái đã giận dữ quát to một tiếng, rồi giơ tay nắm lấy cánh tay phải của chàng. Nhâm Vô Tâm cứ để mặc cho hắn nắm, vẫn ôn tồn hỏi tiếp:

– Vũ huynh có còn nhớ Nam Cung phu nhân không?

Gã đại hán tự xưng Vũ Kỳ vừa nghe bốn chữ “Nam Cung phu nhân” chợt giật bắn người như bị sét đánh, bàn tay nắm Nhâm Vô Tâm lại càng xiết chặt hơn nữa.

Nhâm Vô Tâm đã ngằm vận công lực cực âm chí những hoá giải kình lực trên năm ngón tay của Vũ Kỳ một cách cực kỳ khéo léo. Chàng biết trong lúc này thần trí gã đại hán đang nửa mê nửa tỉnh, nếu làm cho hắn sợ hãi quá, rất có thể hắn sẽ nổi khùng mà hành động liều

lĩnh. Chàng vẫn cố lấy giọng ôn hoà, hỏi lại:

– Vũ huynh có còn nhớ Nam Cung phu nhân không?

Gã đại hán ngơ ngác nhìn khắp mọi người một lượt, rồi chợt lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

– Ủa, phu nhân đến đây à? Sao huynh đệ không nghe thấy tiếng nhạc?

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm:

– Có lẽ người này đã hơi tỉnh cũng nên? Nhưng sao sắc mặt hắn vẫn ngơ ngác thế này?

Kế lại thấy Cù Thúc Biểu luôn luôn đưa mắt cho mình, ra ý bảo điểm huyết hai người lại, chàng bèn bắt chợt xoay cổ tay đi, rồi rút ra khỏi bàn tay Vũ Kỳ, đồng thời hai cánh tay chia ra hai bên, điểm vào huyết “Tinh xúc” của hai người, một cách cực kỳ mau lẹ, dễ dàng như bốn.

Bách Đại đại sư buột miệng khen:

– Thủ pháp đẹp quá!

Nhâm Vô Tâm cười nói:

– Đại sư quá khen!

Cù Thúc Biểu lúc này mới lấy một viên thuốc đen trong số sáu viên thuốc của ông già hói đầu đưa ban nãy bỏ vào miệng Vũ Kỳ, lại chọn lấy một viên trắng bỏ vào miệng gã đại hán ngồi bên phải.

Lúc này trong phòng đều im phăng phắc, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào mặt gã đại hán, chờ xem biến chuyển.

Cù Thúc Biểu chợt nói nhỏ:

– Nhâm tướng công thử giải huyết cho họ coi.

Nhâm Vô Tâm gạt đầu, vung hai tay lên, cách không đánh vào sườn mỗi người một cái.

Chỉ thấy thân hình hai người run lên, và đồng thời thở ra một hơi dài, bốn làn nhõn tuyến quắc lên một cách hung dữ, nhìn trừng trừng vào mặt Nhâm Vô Tâm.

Thốt nhiên Vũ Kỳ kêu rú lên một tiếng, rồi cúp gập người xuống,

hai tay ôm chặt lấy bụng.

Cù Thúc Biểu vội thét lên:

– Nhâm tướng công mau...

Tiếng nói vừa dứt, tay đã vung lên, một ngón tay đã điểm vào giữa ngực Vũ Kỳ.

Nhâm Vô Tâm vận chỉ lực nhanh như gió, tuy chàng ra tay sau, nhưng lại tới trước, nháy mắt đã điểm trúng ba đại huyết trên tâm mạch Vũ Kỳ.

Vũ Kỳ thân thể mềm nhũn, ngã gục xuống đất, một tên đồng tử bước lên một bước, luồn tay vào lưng hấn đỡ hấn dậy.

Cù Thúc Biểu thở ra một hơi dài, lắc đầu nói:

– Nguy hiểm thật! Nếu không nhờ Nhâm tướng công thủ pháp nhanh chóng thì còn gì là tính mạng anh chàng họ Vũ nữa?

Nhâm Vô Tâm vừa toan hỏi nguyên do vì sao lại có chuyện lạ thế, thì chợt nhận thấy gã đại hán đứng bên phải, sắc mặt vừa hơi hồng hào, đã lại tái xanh, và cặp mắt đang long lên như hung thần, đã lại trở nên lơ đãng dật, bất giác cũng hơi lo, vội hỏi:

– Cù huynh, người này có việc gì không?

Cù Thúc Biểu chú ý nhìn gã đại hán một lúc, rồi lắc đầu:

– Tính mạng thì không sao, nhưng chỉ dùng một viên thuốc trắng vừa rồi, không đủ công hiệu.

Bách Nhẫn đại sư chợt hỏi:

– Cù đại hiệp, Vũ Kỳ có lẽ bị trúng độc hoặc giả viên thuốc đen có tính chất trái ngược với loại thuốc của Nam Cung thế gia chăng?

Cù Thúc Biểu cười nói:

– Lão thiền sư nói không sai, thứ thuốc này chúng tôi chỉ dùng thử, để coi cho biết căn nguyên loại độc dược của nhà Nam Cung thế gia, xem sức phản ứng thế nào mà thôi.

Nói xong lại bước tới bên giá thuốc với một cái bình bằng ngọc gắn kín, mở lấy một viên thuốc bóp nát ra, ấn vào miệng Vũ Kỳ, rồi nói:

– Viên thuốc đen vừa rồi tất trong có một chất tương phản với loại

thuốc độc của Nam Cung thế gia. Cũng may tôi đã đề phòng điểm đó, nên mỗi thứ thuốc đều phải chế sẵn thuốc giải.

Nhâm Vô Tâm thấy gã đại hán kia, đôi mi mắt cũng đã dần dần sụp xuống, bèn nói:

– Cù huynh cũng nên cho tên này uống một viên giải dược, khôi phục lại sức khỏe cho hắn luôn thể.

Cù Thúc Biểu nói:

– Không hề gì. Viên thuốc trắng cứ để nó ngấm vào mình hắn cũng không sao.

Ông lựa một viên thuốc màu đỏ cầm lên nói:

– Ba loại thuốc viên đỏ, đen, trắng bao gồm hàng trăm chất thuốc giải độc. Cách bào chế hoàn toàn không giống nhau. Duy có thứ thuốc đỏ này là uống vào chỉ có lợi chứ không có hại.

Nói xong, lại bóp nát viên thuốc nhét vào kẽ răng cho gã đại hán, rồi bước lùi ra mấy bước nói:

– Viên thuốc này mà không công hiệu nữa thì đành chịu.

Ước chừng thối chín nồi cơm, lại thấy sắc mặt gã đại hán dần dần ửng đỏ, cặp mắt từ từ mở to, ngơ ngác nhìn khắp căn phòng, nhãn quang mỗi lúc một thêm linh động, thần thái càng tỏ vẻ kinh ngạc, lạ lùng.

Những người trong phòng, ai cũng cảm thấy tinh thần phấn khởi, cho là điềm tốt.

Nhâm Vô Tâm chợt lẩm bẩm nói một mình:

– Tôi đã sai người đi gấp ngày đêm sang nước Thiên Trúc, mời một vị cao tăng tinh thông thuật “Da du” tới đây giúp sức các vị. Chỉ vị đường đất xa xôi cách trở, nên mãi tới bây giờ vẫn chưa thấy hồi âm. Nếu hai vị thuốc hồng, bạch này mà có công hiệu, thì đỡ được bao nhiêu công lao.

Cù Thúc Biểu dăm dăm nhìn những nét biến ảo trên nét mặt gã đại hán, hình như không nghe thấy câu nói của Nhâm Vô Tâm.

Ông nhận sự uỷ thác của Nhâm Vô Tâm, mời khắp các vị danh y toàn quốc, vui đầu trong toà thạch thất này đã ngót ba năm trời, mà

vẫn chưa nghiên cứu được phương pháp giải độc được của Nam Cung thế gia, trong bụng không khỏi lấy làm xấu hổ. Lúc này thấy hai thứ thuốc hồng, bạch hợp dụng, hình như đã có công hiệu, trong bụng vừa sợ vừa mừng, không biết lấy gì hình dung được. Nên tâm trí ông hoàn toàn bị những nét biến chuyển trên khuôn mặt gã đại hán thu hút mất cả.

Gã đại hán đôi mắt luôn luôn đưa đẩy, tỏ vẻ kinh ngạc hết sức. Một lúc lâu sau, gã chợt thở dài một tiếng rồi hỏi:

– Đây là đâu? Các người là ai? Sao tôi lại ở đây?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười đáp:

– Tại hạ là Nhâm Vô Tâm, còn vị này là Cù Thúc Biểu, một bậc thần y đương thời.

Gã đại hán gật gù, kể lại đảo mắt nhìn Bách Nhẫn, Bách Đại hỏi:

– Còn hai vị đại sư phụ này là ai?

Bách Nhẫn đại sư chấp tay nói:

– Lão nạp là Bách Nhẫn, còn tề sư đệ đây là Bách Đại.

Gã đại hán ngăn người một lát, rồi thốt kêu lên:

– A, phải rồi! Hai vị ở chùa Thiếu Lâm phải không?

Bách Nhẫn mỉm cười nói:

– Vâng, chính phải.

Gã đại hán cau mày, lẩm bẩm: “Bách Đại... Bách Đại...”

Thốt nhiên gã kêu to:

– Phải rồi, tôi nhớ ra rồi, đại sư tức là Bách Đại đại sư, mà người ta thường gọi là “Tề thế sinh phật” phải không?

Nói xong đứng phắt dậy, chấp tay vái một vái sát xuống tận đất.

Bách Đại vội nhảy tránh ra một bên, chấp tay vái trả, nói:

– Bần tăng không dám, xin thí chủ miễn lễ!

Gã đại hán từ từ đứng lên nói:

– Đại sư đã cứu mạng cho một người anh em của tại hạ, chẳng lẽ đã quên rồi ư?

Bách Đại nhìn kỹ gã đại hán một lúc, rồi cau mày nói:

– Trong bước giang hồ, hoặc giả có khi ngẫu nhiên giúp đỡ người ta là sự thường, làm sao nhớ được?

Gã đại hán lại nói:

– Nếu vậy chắc đại sư cũng không nhớ mặt tại hạ?

Bách Đại cười:

– Thí chủ thứ lỗi, bản tăng trí nhớ kém lắm!

Đại hán nói:

– Tại hạ họ Trương, tên gọi Quang Ân, còn gia huynh là Trương Quang Nghĩa.

Thấy Bách Đại vẫn lắc đầu, gã lại nói:

– Đại sư đã được các bạn giang hồ đồng đạo kêu là “Tế thế sinh phật”, luôn luôn cứu khốn phò nguy, nên không nhớ tới anh em tại hạ là phải. Gia huynh còn có một hốn hiệu gọi là “Thiết thủ Côn Lôn”, tên ấy may ra đại sư còn nhớ?

Bách Đại quả nhiên lúc này mới chợt nhớ ra. Mấy năm trước nhân đi hành cước, có cứu được hai anh em nhà nợ, trong đó có một người chuồng lực khá mạnh, một lúc đánh chết được luôn bảy tên cường địch. Rút cục lại vì quân địch quá đông, vả lại toàn là cao thủ, nên bị khốn vào giữa, không sao phá được vòng vây. Đánh mãi đến lúc mất cả hơi sức, chỉ còn chờ chết. May sao lại gặp Bách Đại đi ngang qua, nổi lòng công phẫn, bèn ra tay dẹp tan tụi cường khấu, cứu được hai người thoát cơn nguy nan. Nhớ lại chuyện đó, ông bèn gật đầu nói:

– À phải, lão nạp nhớ ra rồi. Hiền côn trọng đều là những người có tiếng trong làng võ, vậy mà không hiểu tại sao lại cam tâm đầu thân vào nhà Nam Cung thế gia?

Trương Quang Ân thốt nhiên tái mặt, ngời phịch xuống ghế.

Bách Đại đại sư hốt hoảng gọi:

– Trương thí chủ...

Trương Quang Ân không trả lời, chỉ từ từ nhắm mắt lại, sắc mặt đây vè đau đớn.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

– Công đã gần thành lại bị thất bại, thuốc giải độc của chúng ta xem chừng khó lòng mà cứu được những người này!

Trong phòng lúc này đều im phăng phắc, mười mấy cặp mắt đều đổ dồn cả vào Trương Quang Ân.

Thoáng chốc chợt nghe thấy một tiếng thở dài, phá tan bầu không khí trầm tịch, rồi có tới bốn năm tiếng thở dài khác phụ họa theo. Niềm lo lắng như đang đè trĩu trong lòng mỗi người. Tình hình thực khẩn trương đến cực điểm.

Giữa lúc ấy chợt nghe một tiếng thét lớn, rồi Trương Quang Ân đột nhiên đứng phắt dậy, thò tay tóm lấy ông già đứng bên cạnh.

Cuộc biến chuyển quá ư đột ngột, nên tuy đã có mấy tay cao thủ là Nhâm Vô Tâm và Bách Đại đứng đấy mà cũng không ứng cứu kịp.

Bốn tên đồng tử lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ. Bách Đại bước đến trước mặt Trương Quang Ân, nói một cách rất ôn tồn:

– Trương thí chủ, xin nể mặt bản tẩn, buông tay ra...

Câu nói chưa dứt, Trương Quang Ân đã gầm lên một tiếng, đẩy ông già nằm cong queo dưới đất, rồi vung tay lên đánh vào giữa ngực Bách Đại.

Bách Đại cũng vội vận quyền kim cương chống đỡ. Hai luồng quyền phong vừa chạm vào nhau, tức thì thân hình Trương Quang Ân bị đánh bật lùi lại mấy bước.

Tức thì hai tên đồng tử đưa hai thanh kiếm lên, chỉ thấy hào quang lấp lánh. Trương Quang Ân đã rú lên một tiếng ngã gục trên vũng máu.

Thốt nhiên lại nghe tiếng Nhâm Vô Tâm kêu to:

– Cù huynh tránh mau!

Miệng thì nói, tay đã phóng ra một chưởng, nhằm thẳng về phía trước đánh tới.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, rồi một người đã theo tiếng động ngã lăn xuống đất. Cù Thúc Biểu ngẩng đầu nhìn theo, thấy Vũ Kỳ đã nằm sóng soài trên mặt đất, tai mũi đều ứa máu mà chết.

Thì ra trong lúc Trương Quang Ân tóm lấy ông già đứng bên thì Vũ Kỳ cũng lẳng lẳng đứng dậy, giơ tay định tóm lấy gáy Cù Thúc Biểu.

May nhờ Nhâm Vô Tâm nhanh mắt, nhanh tay cứu ứng kịp, nếu không thì lúc này chắc đã bồi thêm một mạng nữa.

Cù Thức Biểu càng nghĩ lại càng rùng mình, vội chấp tay cảm tạ Nhâm Vô Tâm, rồi sai người vục ông già lên đem vào phòng trong chạy chữa, và đem hai cái xác chết ra ngoài.

Biến cố xảy ra chỉ trong chớp mắt, khiến mấy vị lão nhân đều run cầm cập, không nói nên lời. Nhâm Vô Tâm luôn luôn kiểm lời an ủi mọi người, rồi mời tất cả về phòng yên nghỉ.

Xong đâu đấy, chàng lại đưa Bách Nhẫn, Bách Đại về phòng riêng của mình, sai mấy tên tiểu đồng dọn một mâm cơm khác, bưng lên.

Ba người cùng ngồi vào bàn ăn uống. Bách Nhẫn thấy trong mâm chỉ toàn món ăn chay, không thấy có rượu, bèn cười nói:

– Nhâm thí chủ hà tất phải giữ lễ, xin cứ để lão nạp ăn chay, tướng công nên uống mấy chén rượu cho lại sức.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

– Tại hạ rất ít khi uống rượu, rượu tuy làm cho người ta tráng chí, nhưng cũng nhiều khi làm cho người ta say sưa đến nỗi hỏng cả công việc. Tại hạ chỉ lúc nào nhàn rồi lắm mới uống. Xin hai vị đại sư đừng để tâm.

Giữa lúc chuyện trò vui vẻ, Nhâm Vô Tâm thốt nhiên biến sắc, hai tay vịn lấy mép bàn đứng phắt lên, lắng tai nghe ngóng. Bách Đại ngạc nhiên hỏi:

– Nhâm tướng công nghe thấy gì lạ thế?

Nhâm Vô Tâm hạ giọng nói nhỏ:

– Tại hạ chợt có cảm giác là lạ. Hình như có gian tế lén vào động.